

Arrest

nr. 307 359 van 28 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 augustus 2020, dient op 31 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 2 september 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 29 november 2022.

1.3. Op 22 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.N. (...), beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent afkomstig uit Surkh Rod in de provincie Nangarhar, maar verhuisde reeds op zeer jonge leeftijd naar Pakistan. Daar woonde u op verschillende plaatsen: in Chongi, Board en Hayatabad.

Uw vader woonde al geruime tijd in Londen. Op uw 7 jaar, wanneer zijn vader (uw grootvader) stierf ging hij naar Afghanistan om de familiale gronden te laten verdelen tussen hem en zijn halfbroer S. (...), maar die laatste weigerde: hij vond dat alle eigendom hem toekwam aangezien hij er al die tijd voor zorgde terwijl uw vader in het buitenland zat.

Daarop stapte uw vader naar de jirga: die gaf hem gelijk en kwam tot een beslissing om alles 50-50 te verdelen, maar ook deze beslissing aanvaardde S. (...) niet. Vervolgens legde uw vader klacht neer bij het Districtscentrum (DC). Het DC belde beide partijen op om zich aan te bieden en op die manier samen naar een oplossing te zoeken, maar S. (...) kwam niet opdagen voor het DC uit schrik wegens zijn (en zijn zonen hun) banden met taliban. Hij belde daarentegen uw vader op en bedreigde hem en uw familie met de dood omdat uw vader een klacht had ingediend tegen hem bij de overheid, ondanks hij wist dat S. (...) en zijn zonen bij de taliban hoorden. Toch gaf uw vader 'die informatie' aan de overheid.

Na de bedreiging verhuisden u en uw gezin naar Pakistan, maar na een tijdje verliet uw vader jullie in Pakistan en vertrok hij terug naar Londen. U en uw gezin waren bang omdat uw oom en zijn zonen gemakkelijk naar Pakistan konden komen en jullie iets zouden aandoen, daarom verhuisden jullie constant van de ene plaats naar de andere en hielden jullie jullie identiteit verborgen voor anderen.

Na meer dan vier jaar vond uw oom plots het nummer van uw vader in Londen, hij belde hem op en zei: 'je gaf de info van mijn zonen aan de overheid, je bent weg maar we zullen je familie vinden en straffen'.

Na jaren van leven in stress was dit telefoontje de druppel voor uw vader: hij sprak met een smokkelaar om jullie uit Pakistan te krijgen. Twee weken later, ondertussen meer dan vier jaar geleden, verlieten u en uw broer samen het land, maar jullie geraakten elkaar kwijt in een Turkse grensstad.

U was ongeveer 2 à 2.5 jaar onderweg naar België waar u op 31 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Uw moeder en zus waren destijds (fysiek) niet in staat om illegaal te reizen samen met u en uw broer, zij slaagden erin om later tijdens de machtsovername van de taliban geëvacueerd te worden. Momenteel woont heel uw familie in Londen, u heeft geen contact meer met iemand in Afghanistan of Pakistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Allereerst moet worden aangestipt dat uw foutieve verklaringen aangaande uw leeftijd uw algemene geloofwaardigheid reeds van aan de start aantasten. Daarenboven doet het laattijdig indienen van uw VIB afbreuk aan de vermeende ernst van uw persoonlijke vrees. Aangezien uw vingerafdrukken in 2018 werden geregistreerd in Griekenland, staat vast dat u sindsdien in Europa bent. Bovendien slaagde u er wel in administratieve stappen te ondernemen, wat kan blijken uit het Afghaans paspoort dat u neerlegt en uitgegeven werd op 26.02.2021 op het Afghaans consulaat te Bonn. Toch duurde het tot 31 augustus 2020 – een maand nadat u toekwam in België op 1 augustus 2020 - tot u een verzoek indiende.

Op het CGVS beweerde u Afghanistan en later Pakistan te hebben verlaten op initiatief van uw vader, als een gevolg van zijn problemen met zijn halfbroer en diens zonen, allemaal leden van de taliban. De oorzaak van zijn problemen zou tweeledig zijn: aan de basis ligt een grondconflict, maar later werd uw vader tevens beschuldigd van spionage tegen de taliban voor de overheid (CGVS, p. 7). U slaagt er echter niet in hierover overtuigende verklaringen af te leggen omwille van volgende vaststellingen.

Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u aan dat u over bepaalde zaken tijdens uw gesprek bij de DVZ had gelogen, dit omdat u bang was en men u in het centrum had aangeraden een verhaal te verzinnen om uw applicatie te versterken. Zo had u verteld dat u twee broers heeft, A. (...) en Abd. (...), en dat uw paternale oom naar jullie huis kwam (CGVS, p. 2). Uit uw administratief dossier blijkt dat u doelde op de verklaringen die u aflegde op DVZ op 9 november 2020 waar u een vermiste broer Abd. (...) en een vermoorde broer A. (...) vermeldde (Verklaring DVZ, vraag 17) en deze afgelegd tijdens uw registratie waar sprake is van een broer die werd meegenomen en een broer A. (...) die overleden is (Fiche NBMV, familie + motief). Op hetzelfde moment sprak u echter ook al over het asielmotief dat later ten aanzien van het CGVS terugkeert, namelijk de problemen met uw paternale oom die banden heeft met de taliban en het grondconflict tussen die oom en uw vader (Fiche NBMV, motief). Op 31 augustus 2022 legde u voor de DVZ verklaringen af die in lijn liggen met deze op het CGVS, het enige verschil blijkt hier het vermelden van een broer O. (...) waarmee u samen vertrok. Hieraan houdt u verder ook vast tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kan echter niet worden ingezien waarom u deze broer aanvankelijk niet zou vermelden en wél 2 andere onbestaande broers om uw verhaal – dat uiteindelijk zo goed als gelijkaardig blijkt te zijn – te versterken op aanraden van anderen. Hoe dan ook doet deze vaststelling bij voorbaat enigszins afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bovendien blijken uw laatste verklaringen op de DVZ (Vragenlijst 3.5), waar u reeds spreekt over slechts één broer O. (...), op andere vlakken niet te stroken met uw verklaringen op het CGVS: zo vermeldde u daar 'daarom belde S. (...) mijn vader (...) mijn vader was in Londen, S. (...) kwam naar ons huis en sloeg mijn moeder', maar zei u niets van uw vader die zou terugkeren uit Londen naar Afghanistan om de gronden op te eisen van uw grootvader (CGVS, p. 7), nochtans een kernaspect van uw relaas. Evenmin is er in uw verklaringen op de DVZ (Vragenlijst 3.5) sprake van een langdurig verblijf in Pakistan (CGVS, p. 3) of een vertrek van uw hele gezin uit Afghanistan (CGVS, p. 3 & 4).

Verder legde u incoherente verklaringen af over waarom uw oom zich niet wilde aanbieden voor het DC om de zaak te bespreken. Enerzijds zegt u dat hij niet verscheen omdat hij bang was van de overheid gezien zijn banden en die van zijn zonen met de taliban (CGVS, p. 7), maar daarna zou het zijn omdat hij tegen de overheid was dat hij er niet verscheen (CGVS, p. 9).

Aan uw verklaringen dat het conflict na verloop van tijd een extra dimensie kreeg na de beschuldiging van spionage jegens uw vader (CGVS, p. 7) kan geen geloof worden gehecht, in de eerste plaats door uw eigen tegenstrijdigheid. Eerst verklaarde u dat uw oom uw vader tegenover de taliban vals beschuldigde van het geven van informatie aan de overheid opdat hij zijn deel van de velden alsnog zou krijgen. Hij zou dit met opzet gedaan hebben in de wetenschap dat zelfs de taliban uw vader gelijk zouden geven over zijn claim in het dispuut rond de velden. Op deze manier zorgde uw oom er echter voor dat uw vader geen steun zou ontvangen van de taliban (CGVS, p. 9). Door die valse beschuldiging kan uw vader bovendien nooit meer naar Afghanistan terugkeren om zijn deel op te eisen (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt dat de leugen bewust verzonnen was uit eigenbelang, maar daarna zegt u plots dat uw oom wel degelijk dacht dat uw vader zich schuldig had gemaakt aan spionage en het vanuit dat opzicht geen valse beschuldiging was (CGVS, p. 12 & 13).

Voorts heeft u de concrete vervolgingsfeiten evenmin aannemelijk weten maken. U en uw gezin zouden eerst Afghanistan en later Pakistan telkens verlaten hebben na één telefonisch dreigement, zonder dat er daarbuiten sprake was van andere dreigementen of incidenten (CGVS, p. 7, 10 & 11). Dit op zich lijkt al een erg drastische beslissing in verhouding tot de zich voorgedane feiten, waardoor de geloofwaardigheid ervan in vraag gesteld wordt. Daarbovenop bent u hierover tegenstrijdig aangezien u eerst beweerde dat uw vader werd opgebeld door uw oom na de klacht in het DC (CGVS, p. 7), om daarna te zeggen dat u niet weet hoe hij zijn bedreiging over maakte. U toonde hier evenmin interesse in toen u ouder werd, hetgeen nochtans redelijkerwijs verwacht mag worden van u gezien het belang ervan voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 11 & 12).

Over uw verblijf in Pakistan verklaarde u dan weer dat jullie vaak veranderden van plaats en nergens konden blijven omdat jullie bang waren van uw neef en oom (CGVS, p. 3). Er kan echter niet ingezien worden waarom jullie hier een noodzaak in zagen aangezien er slechts 1 telefoontje zou gepleegd zijn gedurende jullie tijd in Pakistan, na 4 jaar en u meteen daarna vertrok. Verdere aanwijzingen waren er volgens u niet (CGVS, p. 13). Verder blijkt u niet eens te weten of uw oom en neef steeds op dezelfde plaats woonden in Afghanistan en waar uw oom momenteel zou verblijven, wat uw vrees voor deze personen verder ondermijnt (CGVS, p. 3, 5-6).

Meer algemeen kan getwijfeld worden aan het motief van uw oom om nog stappen te ondernemen in deze kwestie. Al die tijd behield uw oom de leiding/eigendom over de gronden aangezien u en uw gezin onmiddellijk na het dreigement zijn gevlucht naar Pakistan, hetgeen zijn motivatie om jullie achterna te zitten quasi volledig wegneemt (CGVS, p. 10). Uw verklaring dat hij dit deed omdat hij wettelijk gezien nog niet de

enige eigenaar is, waardoor iemand van uw gezin op elk moment kan terugkeren om dit op te eisen, kan niet overtuigen gezien jullie jarenlang verblijf in het buitenland inclusief uiteindelijke vlucht naar Europa, maar ook omdat hij reeds decennia de facto eigenaar is sinds uw vader in Londen verblijft en behalve die ene keer nooit meer is teruggekeerd naar Afghanistan (CGVS, p. 10 & 12).

In dit opzicht doet het eveneens verbazen dat uw familie blijft vasthouden aan deze gronden, ondanks dat u niet eens weet tot wanneer uw vader inkomsten ontving van de velden (CGVS, p. 8), jullie hierdoor met de dood bedreigd worden, zelfs tot het punt waarop jullie het land en de regio werden uitgedreven. Daardoor plukken jullie niet alleen in de praktijk al jaren de vruchten niet meer van deze velden, maar is de kans om ze ooit nog op te eisen bijna onbestaande geworden (CGVS, p. 10 & 11).

Tot slot, als een gevolg van al het bovenstaande, bestaan er dan ook ernstige twijfels bij uw beweringen i.v.m. jullie vlucht uit Afghanistan en het jarenlang ondergedoken leven in Pakistan. Naast een zwak vertrekmotief om Afghanistan te verlaten, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, komt het sterk ongeloofwaardig over dat uw vader zijn gezin met kleine kinderen, dat in dergelijke omstandigheden moest leven, achterliet in Pakistan. Zogezegd omdat hij jullie niet kon meenemen en zijn leven in gevaar was, maar jullie hebben daaropvolgend meer dan vier jaar zonder problemen geleefd in Pakistan (CGVS, p. 7, 10, 12 & 13). Daarbij is het erg bevreemdend dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen aangaande uw langdurig verblijf in Pakistan en alleen uw moeder en zus over een vluchtelingenkaart beschikken (CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd waarom u niet legaal in Pakistan zou zijn geweest, komt u niet verder dan te zeggen 'op dat moment waren er geen vluchtelingenkaarten' (CGVS, p. 13). Bovendien zou niemand meer in Afghanistan geweest zijn nadat jullie het land ontvluchtten (CGVS, p. 5, 11 & 14), maar dan blijkt plots dat verschillende van uw documenten uit Afghanistan van 2020 dateren en uw moeder deze is gaan ophalen ter plaatse (CGVS, p. 13 & 14).

Op basis van het bovenstaande wordt uw relaas als ongeloofwaardig beschouwd waardoor u de door u beweerde aanleiding van uw problemen en ook de daaruit volgende problemen niet aannemelijk kan maken.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas diende u zeer veel identiteitsdocumenten in van uzelf en uw familie (waaronder vluchtelingenkaarten Pakistan moeder en zus, Afghaanse paspoorten, taskara's en verblijfskaarten Verenigd Koninkrijk van gezinsleden, eigen paspoort, taskara, geboortecertificaat + van zus en verblijfskaart België van vader), maar ook documenten en foto's m.b.t. uw leven in België (contract werk, foto's boks club) alsook twee filmpjes van uzelf: in een club tijdens het uitgaan en bij de boks club. Deze documenten bewijzen hoogstens uw identiteit en die van uw familieleden, maar hebben geen enkele bewijswaarde wat betreft uw asielrelaas en kunnen de appreciatie van het CGVS dan ook niet ombuigen.

Op basis van het bovenstaande kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en u komt eveneens niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming na een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 a of b van de kwalificatierichtlijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact

gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uw advocate benadrukte dat uw terugkeer vanuit het Westen een risico op vervolging met zich zou meebrengen, zowel door uw verblijf hier op zich, maar ook omdat u zich zou hebben aangepast aan de Belgische maatschappij omwille van uw werk voor AS adventure, uw lidmaatschap bij de boks club, het feit dat u uitgaat of omgaat met vrouwen (CGVS, p. 14).

Uit de beschikbare landeninformatie EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit deze informatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of

het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghansen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghansen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghansen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Uit wat uw advocate toevoegde en de documenten die u in het kader hiervan aanbrengt blijkt enkel dat u zich momenteel aanpast aan de Belgische maatschappij. Nergens blijkt evenwel dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten en gebruiken bij een terugkeer. Met het louter aanhalen van eerder genoemde activiteiten uit uw vrije tijd en werkcontext, door nota bene uw advocate en niet uzelf, slaagt u er in uw geval niet in concrete elementen aan te halen waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot sprak uw advocate - u zelf niet - van een risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan wegens uw lang verblijf in Pakistan (CGVS, p. 14). Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is evenwel niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofd. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling. Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 *in* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10, derde lid van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming en van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als beginsel van behoorlijk bestuur alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft een uiteenzetting over de verplichtingen van de asielinstanties in het kader van de samenwerkingsplicht en de landeninformatie en gaat voorts in op het tekort aan informatie en op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker, waarbij hij vooreerst wijst op a) de effectieve terugkeer als uitgangspunt voor de risicobeoordeling. Hieromtrent stelt verzoeker onder meer dat zijn paspoort uitgegeven werd in februari 2021 door het Afghaans Consulaat Generaal te Bonn, Duitsland, wat hem onmiddellijk identificeert als een terugkeer(der). Hij vervolgt met een uiteenzetting – betreffende de risico's ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker – over b) de afbakening en identificatie van de correcte risicogroep, over c) de gelijkenissen met de situatie in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) *Sufi en Elmi* en over d) het risico bij terugkeer en toegang tot het Afghaans grondgebied en de regio van herkomst. Hieromtrent stelt verzoeker dat het risico voortvloeit uit de identificatie als terugkeerder door de taliban of als iemand die vreemd is, dat hij beschikt over een Afghaans paspoort uitgegeven in februari 2021 in Duitsland, dat het voor hem bij effectieve terugkeer nodig zal zijn geïdentificeerd te worden door de huidige Afghaanse overheid, dat uitgaan wordt van de hypothese dat hij landt op Kabul luchthaven, dat het risico optreedt aan de luchthaven, bij de checkpoints tussen de luchthaven en Kabul, tussen Kabul en het dorp en bij de toegang tot het dorp waarbij lokale taliban worden geïnformeerd van de terugkeer van iemand die lange tijd in Europa is geweest, dat dit een risico is op onmenselijke of vernederende behandeling, met name detentie in onleefbare omstandigheden, mishandeling, foltering en executie, dat het risico voortvloeit uit statelijke actoren, dat het berust op de identificatie als terugkeerder na een verzoek om internationale bescherming in een Europees land en dat dit wordt gezien als politiek-religieus verraad. Verzoeker meent dat het risico op identificatie als iemand die vanuit Europa komt en asiel heeft aangevraagd bijzonder groot is en wijst erop dat het Consulaat-Generaal te Bonn niet het Islamitisch Emiraat vertegenwoordigt met wie er geen diplomatieke banden lijken te zijn, dat het personeel trouw lijkt te zijn aan de voormalige Afghaanse republiek, dat de kritiek van het Consulaat-Generaal ten aanzien van het huidige beleid van de taliban hoe dan ook openbaar wordt gepubliceerd. Hij betoogt dat indien hij zich zou moeten laten identificeren door personen trouw aan de taliban als een Afghaanse jongen die Afghanistan is ontvlucht om aan de taliban te ontkomen en die hier, in een Europees land, om internationale bescherming verzocht heeft tegen de taliban, dit risico's op onmenselijke en vernederende behandeling met zich zou meebrengen, dat indien hij documenten moet gebruiken van een ambassade die trouw is aan de voormalige Republiek er aangenomen kan worden dat de taliban ook op de hoogte is van het feit dat de Afghaanse ambassade in Duitsland niet onder hun controle staat maar bemand wordt door personen die trouw zijn aan de voormalige Republiek, dat dit wil zeggen dat die ambassade door het taliban regime zou gezien worden als existentiële vijand van het emiraat, wat het gebruik van documenten afgeleverd door deze ambassade extreem risicovol maakt. Vervolgens gaat verzoeker in op de landeninformatie die wijst op dat risico. Voorts gaat verzoeker in op het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst, waarbij hij een betoog voert omtrent de kwalificatie van dit risico en vervolgens verwijst naar landeninformatie die wijst op dit risico, om dit vervolgens toe te passen op zijn profiel.

Hij betoogt dat hij niet in staat zal zijn om het gewenste sociaal gedrag te vertonen en zal aanzien worden als iemand die effectief veranderd is, dat het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer ten opzichte van zijn omgeving reëel is. Betreffende de regio van herkomst stelt hij dat volgens het EUAA het risico groter is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen, dat hij als Pashtun afkomstig is uit het district Surkh Rod, hetgeen ruraal gebied is en waar Pashtunen 99% van de bevolking uitmaken, dat hij Afghanistan verliet op zeer jonge leeftijd en in Pakistan woonde tot zijn vertrek, meer dan vier jaar gelegen ten tijde van het persoonlijk onderhoud in november 2022, dat hij in mei 2018 aankwam in Griekenland en op 31 augustus 2020 internationale bescherming vroeg in België, dat de Dienst Voogdij een leeftijdstest uitvoerde waarbij

werd aangegeven dat verzoeker 20,8 jaar was op 4 september 2020, met een standaarddeviatie van 2,3 jaar, dat gezien steeds de jongste leeftijd moet genomen worden binnen deze foutenmarge, hij volgens deze test net 18 jaar was geworden bij aankomst in België begin augustus 2020 en 16 jaar bij aankomst in Griekenland in mei 2018, dat er met zekerheid kan gesteld worden dat hij minderjarig was bij vertrek uit Afghanistan en Pakistan, dat hij een paspoort heeft uitgegeven door het Afghaanse Consulaat-Generaal te Bonn, dat dit de geboortedatum 5 juni 2004 vermeldt, dat verweerder dit paspoort volledig naast zich neerlegt, dat hoe dan ook er heel wat aanwijzingen zijn dat verzoeker nog steeds erg jong was al zeker bij vertrek uit Afghanistan en Pakistan maar ook bij aankomst in het Westen, dat als minderjarige en jongvolwassene het risico groter is dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele taliban-Afghanistan. Verzoeker wijst er voorts op dat hij Afghanistan op jonge leeftijd verliet en in Pakistan leefde tot zijn vertrek, meer dan 4 jaar voor zijn persoonlijk onderhoud in november 2022, dat hij vanaf mei 2018 in Griekenland was en sindsdien onafgebroken in het Westen verblijft, dat hij in België aankwam in de zomer van 2020, wanneer het land volledig in de greep was van COVID, dat dit quarantaines inhield en het online toewijzen van afspraken, dat uit het administratief dossier kan blijken dat hij een afspraak maakte op 11 augustus 2020 en twee weken later werd uitgenodigd om zijn verzoeker om internationale bescherming in te dienen, dat een verwijzing naar het laatsttijdig indienen dan ook niet serieus noch rechtvaardig is. Hij wijst erop dat hij op het ogenblik van het verzoekschrift meer dan 5 jaar in het Westen en 3 jaar in België verblijft, dat doordat het om vormende jaren gaat, als minderjarige en jongvolwassene, de impact van dit verblijf groter is dan bij een volwassene, dat hij bovendien voornamelijk is opgegroeid buiten Afghanistan waardoor hij geen voeling heeft met taliban-Afghanistan. Hij wijst er voorts op dat hij reeds van op jonge leeftijd van Afghanistan naar Pakistan is verhuisd na problemen met zijn familieleden gelinkt aan de taliban, dat hij de Pakistaanse vluchtelingenkaarten van zijn moeder en zus neerlegt om dit te staven, dat hij begin 2018 ook Pakistan is ontvlucht na een nieuwe dreiging vanwege de familie, dat hij aldus voor een lange tijd niet meer in Afghanistan heeft gewoond en nooit onder het zeer strenge beleid van de taliban heeft geleefd, dat hij zijn vormende jaren voor een groot deel doorbracht in Pakistan en deels ook in het Westen, waar hij intussen vijf jaar onafgebroken woont, dat hij hierdoor niet vertrouwd is met de lokale tradities en de tribale codes in Afghanistan, dat wat betreft zijn accent kan bevestigd worden dat hij wel nog Pashtou spreekt maar vaak onbewust Engelse woorden gebruikt, dat doordat hij niet bekend is met de lokale Afghaanse normen en verwachtingen, gezien hij oorspronkelijk in Afghanistan uit een zeer conservatieve, rurale regio komt waar enkel Pashtounen wonen, en gezien hij niet het lokale accent in Pashtou in de vingers heeft, zal hij zeer herkenbaar zijn. Verzoeker meent dat het feit dat hij al zo lang weg is uit Afghanistan maakt dat zijn aanpassingsvermogen beperkter is en het risico groter maakt dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht zouden brengen in het traditionele Afghanistan, zeker nu de taliban de macht heeft overgenomen. Daarnaast wijst verzoeker er ook op dat zijn vader al een lange tijd geleden vanuit Afghanistan verhuisde naar Londen, dat hij de Britse nationaliteit bezit sinds 2014 en een verblijfsrecht heeft in België, dat hij en zijn broer elkaar zijn verloren in Turkije en zijn broer er in slaagde verder naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, dat zijn moeder en zus niet in staat waren om de gevaarlijke vluchtroute samen met hem te ondergaan en tijdens de machtsovername geëvacueerd werden naar Londen, dat hij paspoorten met stempels voorlegt om dit te staven, dat op dit moment aldus zijn volledige gezin in Londen verblijft en zij daar een verblijfsrecht hebben verworven, waarbij hij verwijst naar toegevoegde stukken. Hij stelt dat zijn vader ondernemer is met concrete plannen om een zaak op te richten in België, dat hij voortdurend reist tussen België en Londen, onder verwijzing naar bewijsstukken, dat hij samenwoont met verzoeker maar ook zijn echtgenote ondersteunt die medische zorgen ontvangt in Londen. Hij wijst erop dat de ideologie van zijn vader reeds naar voren kwam in het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dat er aldus toen al neergekeken werd op zijn vader, diens verhuis naar het Verenigd Koninkrijk en zijn niet-traditionele gewoontes, dat vandaag zijn hele gezin daar woont en hij zelf al 5 jaar in het Westen verblijft, dat er een nauw contact is tussen hem en zijn gezin en zijn vader zijn tijd verdeelt tussen de twee landen, dat de invloed van dit westers-georiënteerd gezin op hem dan ook groot is en niet onderschat mag worden bij de beoordeling van het risicoprofiel. Verzoeker verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), onder meer ook naar arrest nr. 289 732 van 2 juni 2023 waarin verwezen wordt naar de risico's voor de elite, intellectuelen en personen die naar Europa zijn gegaan. Verzoeker stelt dat samengevat, naast het feit dat hij zelf op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en al vijf jaar in het Westen verblijft, zijn vader al voor een lange tijd in Londen is en zelfs de Britse nationaliteit heeft weten te bekomen in 2014 alsook een Belgische verblijfstitel in 2020 en er ook in slaagde om ook zijn vrouw en dochter op een veilige manier over te brengen na de machtsovername, dat zij ondertussen ook een Brits verblijfsrecht hebben, dat zijn vader liever wou studeren dan zich bezig te houden met zijn geloof en zich trachtte te distantiëren van zijn broer, dat hij veel steun ontvangt van zijn vader die steeds over en weer reist tussen België en het Verenigd Koninkrijk en hem zo goed als mogelijk begeleidt in zijn integratie. Hij stelt dat hij in deze context is opgegroeid en dus dreigt onmiddellijk opgemerkt te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, dat het feit dat zijn oom en neven zelf verbonden zijn aan de taliban dit risico extreem hoog maakt. Hij wijst erop dat hij, zoals reeds aangehaald in het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, geen netwerk meer heeft in Afghanistan of Pakistan en dat ook niemand hem zal kunnen opvangen of wegwijsen in een radicaal veranderde en extreem risicovolle Afghaanse samenleving.

Betreffende zijn gewoontes in België betoogt verzoeker dat hij gedrag vertoont dat botst met de traditionele opvattingen binnen de Afghaanse maatschappij in het algemeen en met de taliban in het bijzonder, dat hij over een grote vriendengroep beschikt, divers in gender, profielen en Europese nationaliteiten, dat hij zich reeds in verre mate geïntegreerd heeft in de Belgische maatschappij, dat hij in België school heeft gelopen en een geliefd persoon is in een lokale sportvereniging, dat hij reeds stukken heeft voorgelegd betreffende zijn leven in België, zoals een contract van zijn werk, foto's van de sportvereniging alsook een filmpje vanuit een discotheek tijdens het uitgaan, dat heel wat vrienden stonden te springen om neer te schrijven wat hij voor hen betekent, dat meerdere vrienden getuigen over zijn grote inspanningen om zijn leven in België uit te bouwen. Hij meent dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor hem bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in taliban-Afghanistan, dat de Afghaanse gemeenschap, de taliban en ISKP zich sterk zal afvragen of hij niet besmet is geraakt door zijn verblijf in het Westen.

Verder houdt verzoeker een betoog over het talibanbestuur op zich en de implicaties voor Afghaanse burgers en over essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling. Tot slot gaat verzoeker nog in op de socio-economische situatie in Afghanistan.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, volgens zijn inventaris, volgende stukken;

- “1. *Bestreden beslissing*;
 2. *BJB attest*;
 3. *UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint*;
 4. *Afghaans paspoort verzoeker (Ambassade Bonn)*;
 5. *Pakistaanse vluchtelingenkaarten voor Afghaanse burgers*;
 6. *Brits paspoort vader*;
 7. *Belgische verblijfskaart vader*;
 8. *Bewijs evacuatie: paspoorten met stempels*;
 9. *Britse verblijfskaarten familie*;
 10. *Reisbewijzen vader UK – België*;
 11. *Attest van samenleving*;
 12. *Medische documenten moeder in Londen*;
 13. *Schoolattest*;
 14. *Getuigenissen vrienden*
- (...)”

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 1 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Op 2 maart 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarmee zij volgende elementen, waarvan de weblink wordt vermeld of die worden gevoegd aan de nota, ter kennis van de Raad wil brengen:

- UNAMA, *Treatment of detainees in Afghanistan*, september 2023;
- UN Algemene Vergadering, *Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan*, Richard Bennett, 11 oktober 2023;
- UNAMA, *Human rights situation in Afghanistan: JULY - SEPTEMBER 2023 UPDATE*, oktober 2023;
- HvJ, zaak C-151/22 van 21 september 2023;

- Nansen, *Nansen Note 3-23, Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan*, november 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- UNAMA update 22 januari 2024;
- Asylos, *Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities* Asylos, november 2023;
- Human Rights Watch, *A Disaster for the Foreseeable Future" Afghanistan's Healthcare Crisis*, februari 2024;
- Bewijzen van leven in België: e-mail van verzoeker en steunbrieven van vrienden en kennissen uit zijn buurt alsook een kopie van hun identiteitskaarten.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen."*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan

vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota, onder meer, naar zijn verwestering en de onmogelijkheid om zich terug aan te passen aan en in de hedendaagse Afghaanse maatschappij, waardoor hij in het vizier zal komen van de taliban en met een risico op onmenselijke en vernederende behandeling tot gevolg.

Hij gaat in op zijn concrete en individuele situatie, ten behoeve waarvan hij verschillende overtuigingsstukken neerlegt.

4.6.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het

naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights*

in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLOnews, *Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet

vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.3. *In casu* blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker foutieve verklaringen aangaande zijn leeftijd heeft afgelegd. Voorts kunnen geen motieven of verduidelijken gevonden worden in de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij aankomst verklaart geboren te zijn op 5 juni 2004. In het administratief dossier bevindt zich een beslissing van de Dienst Voogdij waarin wordt besloten dat verzoeker op datum van de test, zijnde 4 september 2020, een leeftijd had van "minstens" 20,8 jaar (waardoor verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een standaarddeviatie van 2,3 jaar, dat gezien steeds de jongste leeftijd moet genomen worden binnen deze foutenmarge, hij volgens deze test net 18 jaar was geworden bij aankomst in België begin augustus 2020 en 16 jaar bij aankomst in Griekenland in mei 2018). Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de geboortedatum van verzoeker aangepast wordt naar 1 januari 2000. Naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS legt verzoeker een kopie van zijn paspoort voor, afgeleverd op 26 februari 2021 door het Consulaat-Generaal te Bonn, Duitsland, waarop als geboortedatum staat vermeld 5 juni 2004. Betreffende het door verzoeker voorgelegde paspoort motiveert verweerder *"Ter ondersteuning van uw asielrelaas diende u zeer veel identiteitsdocumenten in van uzelf en uw familie (waaronder (...) eigen paspoort, taskara, geboortecertificaat (...)), (...). Deze documenten bewijzen hoogstens uw identiteit en die van uw familieleden, maar hebben geen enkele bewijswaarde wat betreft uw asielrelaas en kunnen de appreciatie van het CGVS dan ook niet ombuigen."* Verweerder doet aldus geen uitspraak over de vraag of het door verzoeker voorgelegde paspoort een ander licht werpt op zijn leeftijd.

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat uitgaande van de leeftijdstest verzoeker aldus minimum net 18 jaar was bij zijn vertrek begin 2018 uit, beweerdelijk, Pakistan.

Betreffende zijn verklaring dat hij reeds lange tijd voor zijn vertrek in Pakistan verbleef, wordt in de bestreden beslissing gesteld:

"Tot slot, als een gevolg van al het bovenstaande, bestaan er dan ook ernstige twijfels bij uw beweringen i.v.m. jullie vlucht uit Afghanistan en het jarenlang ondergedoken leven in Pakistan. Naast een zwak vertrekmotief om Afghanistan te verlaten, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, komt het sterk ongeloofwaardig over dat uw vader zijn gezin met kleine kinderen, dat in dergelijke omstandigheden moest leven, achterliet in Pakistan. Zogezegd omdat hij jullie niet kon meenemen en zijn leven in gevaar was, maar jullie hebben daaropvolgend meer dan vier jaar zonder problemen geleefd in Pakistan (CGVS, p. 7, 10, 12 & 13). Daarbij is het erg bevreemdend dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen aangaande uw langdurig verblijf in Pakistan en alleen uw moeder en zus over een vluchtelingenkaart beschikken (CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd waarom u niet legaal in Pakistan zou zijn geweest, komt u niet verder dan te zeggen 'op dat moment waren er geen vluchtelingenkaarten' (CGVS, p. 13). Bovendien zou niemand meer in Afghanistan geweest zijn nadat jullie het land ontvluchtten (CGVS, p. 5, 11 & 14), maar dan blijkt plots dat verschillende van uw documenten uit Afghanistan van 2020 dateren en uw moeder deze is gaan ophalen ter plaatse (CGVS, p. 13 & 14)."

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud slechts beperkt ondervraagd is geweest omtrent zijn herkomst en zijn leefomgeving, alsook over zijn dagdagelijks leven in Pakistan. Bovendien is er in het rechtsplegingsdossier geen landeninformatie voorhanden om de beperkte verklaringen van verzoeker in dit verband (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5) af te toetsen.

Indien uitgegaan wordt van de leeftijdstest was verzoeker 20 jaar bij aankomst in België, waardoor niet kan gesteld worden dat hij een deel van zijn vormende jaren in België heeft doorgebracht. Echter kan ook niet uitgesloten worden dat verzoeker reeds op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten, nu er geen duidelijkheid is over zijn verblijf in Pakistan, en in voorkomend geval de omstandigheden van zijn verblijf in Pakistan. Er kan dan ook niet, zonder verder onderzoek, geoordeeld worden dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en/of dat hij nog een sterke voeling zou moeten hebben met zijn land van herkomst en bekend zijn met de Afghaanse normen en waarden.

Verzoeker verblijft voorts sinds mei 2018 in het Westen en sinds augustus 2020 in België, dit is ondertussen al zes jaar respectievelijk bijna vier jaar.

Uit het verzoekschrift en de stukken gevoegd aan het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota van 2 maart 2024, blijkt voorts dat verzoeker zich open heeft gesteld voor de Belgische en westerse cultuur. Verzoeker heeft Belgisch onderwijs gevolgd alsook reeds gewerkt in België en legt verschillende getuigenverklaringen voor van verschillende Belgen en een Zweedse vriendin, waarin verzoeker wordt geschetst als een behulpzaam, sociale, vriendelijke, sportieve, gemotiveerde en respectvolle jongeman, die streeft naar persoonlijke groei en een positieve bijdrage aan zijn omgeving, die zich keihard inzet voor zijn job en voor zijn sport en die zich uitstekend verstaanbaar maakt in het Engels en occasioneel ook in het Nederlands. Verzoeker brengt ook een video bij waarin hij te zien is in een discotheek. Daarnaast is verzoeker lid van de sportvereniging en bokst hij.

In het licht van de beoordeling die dient gemaakt te worden, en daargelaten de vraag of verzoeker voor zijn vertrek naar Europa in Pakistan heeft verbleven, kan geen abstractie worden gemaakt van het feit dat verzoeker op zijn minst reeds zes jaar afwezig is uit Afghanistan en dat hij documenten en stukken bijbrengt dat hij actief deelneemt aan de Belgische samenleving.

In deze benadrukt de Raad ook dat verzoeker Afghanistan verliet voor de machtsovername door de taliban, waarbij de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker mogelijk is opgegroeid, maar door de taliban, de huidige *de facto* overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

In het licht hiervan, kan de aanwezigheid van familieleden in Afghanistan een relevant element uitmaken, bij de beoordeling van het bepalen van het risico bij een terugkeer. Indien er immers nog een familiaal netwerk aanwezig is, waarmee verzoeker contact kan onderhouden, kan hij zich desgevallend bij hen informeren omtrent de huidige geldende regels en normen, zoals vormgegeven door de taliban, en beroep doen op hun hulp om hem wegwijs te maken in de thans voorliggende Afghaanse maatschappij.

Zoals verzoeker ook aangeeft in zijn verzoekschrift heeft hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat hij met niemand contact meer heeft in Afghanistan en in Pakistan. Uit zijn verklaringen, ondersteund met stukken, blijkt voorts dat zijn vader Brits staatsburger is en dat zijn moeder en zus na de machtsovername en intussen ook zijn vermeende broer O. een verblijfsrecht hebben bekomen in het Verenigd Koninkrijk.

4.6.4. De Raad acht nader onderzoek van verzoekers beweerde verblijf in Pakistan en van zijn vroegere en/of actuele (familiale) banden met Afghanistan noodzakelijk om een correcte en gedegen beoordeling te kunnen maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

Een verder onderzoek naar verzoekers profiel, waaronder de vraag tot welke leeftijd verzoeker in Afghanistan is opgegroeid, en de mogelijke risico's bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen eigen aan zijn zaak, waaronder het al dan niet hebben van een familiaal netwerk in Afghanistan, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering, met inachtneming van actuele en objectieve landeninformatie, dringt zich dus op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

4.6.5. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek.

4.7. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER